

1 MAART

Ik ben zo moe dat ik nauwelijks mijn hand kan optillen om dit te schrijven. Ik werd bij zonsopgang wakker gemaakt voor gevechtstraining en die ging de hele dag door.

Het is een beetje mijn eigen schuld. Pa vroeg wat ik wilde hebben voor de afgelopen saturnaliën, en ik zei dat ik een cadeau wilde dat paste bij een nobele Romeinse held.

Ik had een standbeeld van mezelf verwacht, voor in het atrium. Maar wat hij me gaf, was een persoonlijke gevechtstrainer.

Dat was niet wat ik wilde, maar ik dacht: laat ik het maar eens proberen. Toen ontmoette ik de trainer. Hij heet Strengus, hij kijkt altijd boos, en hij heeft in het leger gezeten.

Je zou denken dat hij wel een beetje ontspanning zou willen nu hij met pensioen is, maar nee. Hij rent nog steeds vijf keer per dag op en neer naar het forum om fit te blijven, en draagt altijd een zware rugzak om sterk te blijven.

En nu laat hij mij ook dit soort belachelijke dingen doen. Soms leert hij me zwaardvechten, maar meestal ben ik te moe om iets te leren tegen de tijd dat het zo ver is.

Bedankt voor het cadeau, pa. Ik heb leukere cadeautjes gekregen van overvliegende vogels.

II MAART

Meestal ben ik zo moe na mijn gevechtstraining dat ik alleen maar op de bank kan liggen en de slaven opdracht geven om me muizen in honing

te brengen. Maar vandaag wilde ik per se de deur uit, dus ging ik naar de fontein om rond te hangen met Cornelius en Flavia.

Ze hadden een heel dom gesprek over wie er zou winnen in een gevecht tussen Hercules en Spartacus. Ik zei dat ik hen allebei kon verslaan vanwege mijn gevechtstraining, en ze begonnen te lachen.

Mijn vrienden geven me nooit het respect dat ik verdien. Als ik ze vertel over alle geweldige plekken waar ik ben geweest, en alle geweldige mensen die ik heb ontmoet, raken ze afgeleid. Ze maken zich blijkbaar liever druk om denkbeeldige helden zoals Hercules en dode helden zoals Spartacus, dan de echte held recht voor hun neus te waarderen.

Deze keer was hun hoongelach te veel. Ik besloot te bewijzen dat ik een machtige krijger was om ze zo het zwijgen op te leggen.

Ik raapte een paar stokken op van de grond en gaf er een aan Flavia.

'We doen alsof dit zwaarden zijn,' zei ik. 'En we aan het vechten zijn in een geweldige veldslag.'

'Goed,' zei Flavia. 'Maar alleen als jij de barbaar bent en ik de Romein.'

'Prima,' zei ik. 'Lekker belangrijk.'

Ik was natuurlijk van plan om het in mijn hoofd om te draaien.

'Laat de strijd beginnen!' riep Cornelius.

Ik bleef gefocust op Flavia, terwijl ik van links naar rechts sprong en met mijn zwaard stak, precies zoals Strengus het me had geleerd. Flavia blokkeerde mijn stok elke keer. Ik had spijt dat ik háár had gevraagd om te vechten in plaats van Cornelius. Hem had ik makkelijk kunnen verslaan.

Flavia bleef stilstaan terwijl ik voor haar op en neer sprong, wat de vijand eigenlijk niet hoort te doen. Je hoort om elkaar heen te draaien, wachtend op een kans om toe te slaan. Dat zegt Strengus, en hij kan het weten, want hij heeft in echte oorlogen gevochten.

Na een paar minuten rondspringen voelde ik mijn benen zwakker worden. Ik was al sinds de vroege ochtend wakker en ik had niet veel energie over. Ik voelde een pijnlijke steek in mijn zij, en wreef erover met mijn vrije hand.

Flavia bespeurde mijn zwakte en sloeg zo hard met haar stok in mijn zij dat ik op de modderige grond viel.

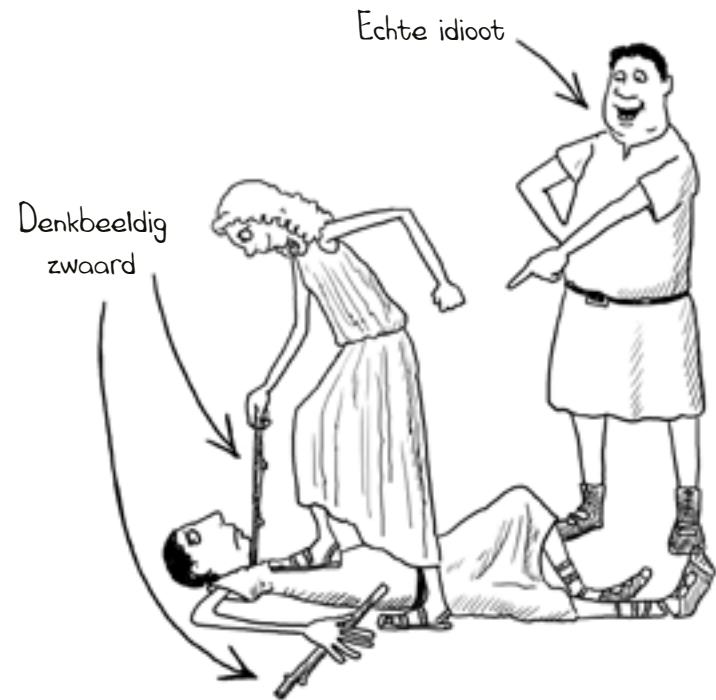
Ze leunde over me heen, duwde haar denkbeeldige zwaard tegen mijn nek en riep: 'Dood aan de barbaren!'

'Rome overwint weer!' riep Cornelius.

'Ik heb expres verloren,' zei ik, 'omdat ik de barbaar was. Als ik de Romein was, zou ik gewonnen hebben.'

Cornelius begon 'stinkende barbaar!' naar me te roepen, dus ik dwong mezelf om op te staan en hinkte naar huis.

Nu heb ik een nog grotere hekel aan mijn training. Het doet pijn, het is uitputtend, en ik word er niet eens een betere strijder van.

III MAART

Geweldig nieuws! Strengus weigert om me nog langer te trainen!

Hij was me vanochtend vechtles aan het geven in het atrium, toen ik per ongeluk mijn zwaard over mijn schouder gooide en een van onze mozaïeken beschadigde.

Ma kwam binnen rennen, keek naar haar dierbare vloer, en gilte.
'Dit was net nieuw!' riep ze, terwijl ze vooroverboog om een paar kapotte stukken steen op te rapen. Ze keek op naar Strengus. 'Waarom liet je hem zoiets doen?'

'Ik?' vroeg Strengus, terwijl hij paars werd. Hij wees naar mij. 'Waarom wordt u niet boos op die kleine zwakkeling? Het was zijn schuld!'

Ma sprong overeind en zette haar handen in haar zij.
'Omdat jij verantwoordelijk voor hem was,' zei ze. 'Je had beter moeten weten dan hem zoiets gevaarlijks te laten doen.'

'Dit heet gevechtstraining,' zei Strengus.
'Natuurlijk is dat gevaarlijk.'
Hij graaide zijn zwaard van de vloer.
'Maar het maakt toch niet uit, want ik neem ontslag!' riep hij. 'Ik dacht vroeger dat iedereen kon leren vechten als je er de tijd voor nam. Maar ik ben nu van gedachten veranderd. Sommige mensen kunnen nooit geholpen worden!'

Strengus stormde naar buiten terwijl hij mompelde:
'Als alle jongeren zo zijn, mogen de goden ons helpen wanneer de barbaren aanvallen.'

Sindsdien heb ik een fijne ontspannen middag, terwijl de slaven me muizen in honing voeren.

Pa zal niet blij zijn als hij terugkomt van de senaat, maar er is niets wat hij eraan kan doen. Als Strengus me niet wil trainen, is dat het einde van mijn zogenaamde geschenk.
Ik heb ook een goed idee bedacht voor een nieuw mozaïek dat ik aan pa ga voorstellen als hij een beetje gekalmeerd is.

